

Estimat Marc,

M'encantaria que el motiu del meu escrit fos quelcom més emocionant que qualsevol de les coses que tinc per dir-te. Ni tan sols se per a on començar.

Escriu aquesta carta amb un gran dolor al cor. Tinc por. Em fa sentir pitjor pensar que poder ni tan sols aquestes cartes arribin. No sé si t'en recordes de la carta. La nostra veïna. Fa un parell de dies va estar sotmesa a unes proves físiques i mentals. La causa d'aquestes era la veritat que explicava en les seves cartes. Es van fer públiques, i com et pots imaginar, això no li va agradar a $\text{G} \text{f} \text{g} \text{m} \text{q} \text{r} \text{L} \text{h} \text{m} \text{m} \text{d} \text{L}$. encara no es sap amb certesa si realment es van fer públiques per allò que coneixem com a registre diari o si realment es tracta d'un delator que coneixia de l'existència d'aquestes i valia per justícia a la seva ideologia.

Però en el cas que estiguis llegint això, no vull que t'espantis. És veritat que les meves paraules poden ser malenteses, però realment, tot i que les circumstàncies siguin aquestes, no és res del que no ens havíem arribat a imaginar abans.

cada nit, abans d'anar a dormir tanco els ulls amb força per intentar aparèixer en una realitat paral·lela a la que estem vivint. Desitjo tornar als dies en els que podia vestir amb els colors més alegres del meu armari i combinar-los amb un somriure d'orella a orella. Desitjo poder córrer un altre cop de camí a l'institut felix perquè tocaven les meves matèries preferides i no pas amainada per si m'equivocava en qualsevol paraula del nou himne que ens han imposat al començar les classes.

Els meus companys i jo mai li havíem donat la importància que es mereixen a les classes d'història, qui sap, potser si ho haguessim fet podríem evitar que la història es repetís. No només m'empeneixo d'això. M'empeneixo de no haver gaudit de totes aquelles classes a on aixecar la mà només significava tenir ganes d'ampliar el teu coneixement i no pas un privilegi. Amb això em refereixo al fet que tenim restriccions a certes paraules i a certs conceptes. Aquest fet no només es veu reflectit a les escoles, sinó al país sencer. Trobo a faltar poder cridar paraules com: 16/ 不双可 \$ 90 \$ 100 4 8 () 田 40 不 可 \$

cada cop que celebrem el 12 de novembre.

A més a més, a les hores del pati, s'han deixat d'escoltar rialles. sempre fèiem bromes amb què l'escola s'assemblava a una presó, però des de que vas marxar, aquesta no va molt lluny de la realitat.

saps que m'agrada recordar qui soc, de fet sempre intento fer-ho per por que se m'oblidi. Per això i més coses t'escric. T'escric en cerca d'ajuda desesperada. Tu sempre has sabut recordar-me qui és realment l'anna que s'amaga a través de l'uniforme de lunars i colors freds. Després de tots els esdeveniments que es duen a terme a kotoland, ara més que mai és quan ho necessito. cada nova norma que apareix diàriament als carrers, només fa que cada cop estigui més a prop d'oblidar-me de mi mateixa.

Identificar els meus sentiments es converteix amb el pas del temps en una tasca cada cop més difícil. Però sorprenentment, no trobo aquest sentiment en cap persona del meu voltant.

sento que segueixen les idees dels altres deixant de costat les seves.

Potser et preguntes per què et vaig deixar de seguir, o perquè et van deixar de sortir les meves imatges a les xarxes. La resposta és simple, les barreres de la nostra llibertat estan eimitades. Fet que inclou les xarxes, la premsa, entre molts altres aspectes que prefereixo no recordar.

Ni tan sols me'n recordo de l'última vegada que em vaig mostrar somrient a qualsevol imatge. Si soc sincera, tot i que pogués pujar quelcom a les xarxes, no seria res similar a que un dia va arribar a ser.

Els carrers han canviat els seus colors. Les persones que de pensen els nous pensaments s'han apoderat de les ciutats. Els veïns han deixat de parlar per només cridar-se. En alguns dels casos, ha anat més enllà, implicant així la violència. Tots els diumenges a la tarda, milers de persones es troben a la plaça central de la capital per destrassar tots aquells petits negocis que en algun moment s'han mostrat oposats al nou règim. Però no només això, els carrers centrals estan decorats amb missatges d'odis a aquelles persones que mantinguim els pensaments republicants.

No soc la mateixa, això és impossible. A través de les normatives i del nou règim, m'he oblidat de mi i de la persona que vaig arribar a ser algun dia. M'agradaria tornar-te a veure, poder viure lluny d'aquí i poder viure la que qualsevol persona en el món es mereix. Però, en el cas que ni hagués qualsevol manera de marxar, la meva consciència no em deixaria. No em podia permetre deixar a la meva família i a una part de mi morir a Koto Land.

sé que és molt difícil deixar tota aquesta informació en
les teves mans. No espero que m'ajudis, seria demanar-te
massa. L'únic que espero és que passi el que passi em
recordis com la persona que sempre he sigut.

Abraçades i petons,

Anna Rodríguez Rodríguez.

